Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

12. prosince 2018 *

„Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Distribuce televizního vysílání – Rozhodnutí, kterým se nabídnuté závazky prohlašují za závazné – Územní exkluzivita – Předběžné hodnocení – Dotčení smluvních práv třetích stran – Proporcionalita“

Ve věci T-873/16,

Groupe Canal + SA, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupená P. Wilhelmem, P. Gassenbachem a O. de Juvigny, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Francouzskou republikou, zastoupenou D. Colasem, J. Bousin, E. de Moustier a P. Dodellerem, jako zmocněnci,

Union des producteurs de cinéma (UPC), se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou É. Lauvauxem, advokátem,

C More Entertainment AB, se sídlem ve Stockholmu (Švédsko), zastoupenou L. Johanssonem, A. Acevedem, advokáty,

a

European Film Agency Directors – EFADs, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupenou O. Sasserathem, advokátem,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Dawesem, C. Urraca Caviedesem a L. Wildpanner, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou organizací spotřebitelů (BEUC), se sídlem v Bruselu, zastoupenou A. Fratini, advokátkou,

vedlejší účastnicí řízení,

* Jednací jazyk: francouzština.

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 26. července 2016 týkajícího se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40023 – Přeshraniční přístup k placenému televiznímu vysílání), kterým se závazky nabídnuté společnostmi Paramount Pictures International Ltd a Viacom Inc. v rámci licenčních dohod o audiovizuálním obsahu, které uzavřely se společnostmi Sky UK Ltd a Sky plc, prohlašují za právně závazné,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, A. Dittrich a I. Ulloa Rubio, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2018,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 13. ledna 2014 zahájila Komise šetření týkající se možného omezování při poskytování placených televizních služeb v rámci licenčních dohod uzavřených mezi šesti americkými studii a hlavními provozovateli placeného vysílání v Evropské unii.

2 Dne 23. července 2015 zaslala Komise oznámení námitek společnostem Paramount Pictures International Ltd, se sídlem v Londýně (Spojené království), a Viacom Inc., se sídlem v New Yorku (New York, Spojené státy americké), která je mateřskou společností prvně uvedené společnosti (dále jen společně „Paramount“). V tomto sdělení Komise uvedla svůj předběžný závěr ohledně slučitelnosti některých smluvních ustanovení v licenčních dohodách, které společnost Paramount uzavřela se společnostmi Sky UK Ltd a Sky plc (dále jen společně „Sky“), s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP).

3 V rámci svého šetření se Komise zaměřila na dvě související ustanovení těchto licenčních dohod. Cílem prvního ustanovení bylo zakázat společnosti Sky nebo jí omezit možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm v EHP, avšak mimo Spojené království a Irsko. Druhé ustanovení uložilo společnosti Paramount, aby v rámci dohod, které uzavřela s provozovateli vysílání se sídlem v EHP, avšak mimo Spojené království, těmto provozovatelům zakázala nebo jim omezila možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm ve Spojeném království nebo Irsku.

4 Rozhodnutím úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže ze dne 24. listopadu 2015 bylo žalobkyni, společnosti Groupe Canal +, povoleno účastnit se řízení jako jiná zúčastněná osoba ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

5 Dopisem ze dne 4. prosince 2015 nadepsaným „Informace o povaze a předmětu řízení v souladu s čl. 13 odst. 1 nařízení (ES) č. 773/2004“ sdělila Komise žalobkyni zejména své právní posouzení týkající se použití článku 101 SFEU na skutkový stav v projednávané věci a předběžné závěry v tomto ohledu. Podle těchto předběžných závěrů měla Komise v úmyslu přijmout rozhodnutí určené

společnosti Sky a všem vyšetřovaným studiím, že tyto subjekty porušily článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP a že se jim ukládají pokuty a nařizuje ukončení protiprávního jednání a zdržení se jakéhokoli opatření, které by mohlo mít stejný nebo podobný cíl či účinek.

6 Dne 15. dubna 2016 nabídla společnost Paramount závazky, aby tak reagovala na výhrady Komise v oblasti hospodářské soutěže podle článku 9 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Komise obdržela připomínky od dalších zúčastněných stran i žalobkyně, načež dne 26. července 2016 přijala rozhodnutí týkající se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40023 – Přeshraniční přístup k placenému televiznímu vysílání) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

7 Z článku 1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že závazky uvedené v příloze zmíněného rozhodnutí jsou závazné pro společnost Paramount, jakož i její právní nástupce a dceřiné společnosti po dobu pěti let ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

8 Ustanovení 1 devátý pododstavec přílohy napadeného rozhodnutí uvádí různé typy ustanovení, která jsou předmětem řízení (dále jen „relevantní ustanovení“). V případě satelitního přenosu jde jednak o ustanovení, podle něhož přijímání vysílání mimo licencované území (*overspill*) nepředstavuje porušení smlouvy ze strany provozovatele televizního vysílání, pokud takové přijímání vědomě nepovolil, a jednak ustanovení, podle kterého přijímání vysílání na území, na které se vztahuje licenční smlouva, nepředstavuje porušení smlouvy ze strany společnosti Paramount, pokud neumožnila dostupnost dekodérů od třetích stran na tomto území. Pokud jde dále o přenos přes internet, jde zaprvé o ustanovení, které ukládá provozovatelům televizního vysílání, aby zabránili stahování televizního obsahu nebo jeho sledování v reálném čase (*streaming*) mimo licencované území, zadruhé o ustanovení, podle kterého zobrazování obsahu prostřednictvím internetu (*Internet overspill*) na území, na něž se vztahuje licenční smlouva, nepředstavuje porušení smlouvy ze strany společnosti Paramount, pokud stanovila provozovatelům televizního vysílání povinnost používat technologie, které brání takovému zobrazování, a zatřetí o ustanovení, podle kterého zobrazování televizního obsahu prostřednictvím internetu mimo licencované území nepředstavuje porušení smlouvy ze strany provozovatele televizního vysílání, pokud používá technologie bránící takovému zobrazování.

9 Kromě toho vyplývá z ustanovení 1 třetího pododstavce přílohy napadeného rozhodnutí, že pojem „povinnosti provozovatele televizního vysílání“ odkazuje na relevantní ustanovení nebo rovnocenná ustanovení zakazující provozovateli televizního vysílání, aby kladně reagoval na nevyžádané nabídky spotřebitelů s bydlištěm v EHP, avšak mimo území, na kterém má provozovatel právo poskytovat televizní vysílání. Současně pojem „povinnosti společnosti Paramount“ označuje relevantní ustanovení nebo rovnocenná ustanovení ukládající společnosti Paramount, aby provozovatelům televizního vysílání nacházejícím se v EHP, avšak mimo území, pro něž mají výhradní práva na televizní vysílání, zakázala reagovat na nevyžádané nabídky spotřebitelů s bydlištěm v těchto oblastech.

10 Podle ustanovení 2 přílohy napadeného rozhodnutí platí pro společnost Paramount ode dne oznámení napadeného rozhodnutí různé závazky. Zaprvé společnost Paramount neuzavře ani neprodlouží či nerozšíří platnost relevantních ustanovení v rámci licenčních smluv, jak jsou definovány v téže příloze (bod 2.1). Dále, pokud jde o stávající licenční dohody týkající se produkce placeného televizního vysílání (existing Pay-TV Output Licence Agreements), nebude činit právní kroky za účelem prosazování dodržování povinností provozovatelů televizního vysílání [bod 2.2 písm. a)]. Pokud jde o stejné dohody, nebude dodržovat ani jednat s cílem přímo či nepřímo dodržet „povinnosti společnosti Paramount“ [bod 2.2 písm. b)]. Konečně sdělí společnosti Sky ve lhůtě deseti dnů od oznámení napadeného rozhodnutí a všem dalším provozovatelům televizního vysílání usazeným v EHP do jednoho měsíce od uvedeného oznámení, že nebude činit právní kroky za účelem prosazování dodržování relevantních ustanovení ze strany provozovatelů televizního vysílání (bod 2.3).

11 Žalobkyně uzavřela se společností Paramount licenční dohodu o produkci placeného televizního vysílání (Pay Television Agreement), která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2014 (dále jen „dohoda ze dne 1. ledna 2014“). Článek 12 uvedené dohody stanoví, že oblast, na kterou se dohoda vztahuje, se člení na území s „výlučnými právy“, která zahrnují zejména Francii, a na jedno území „s nevýlučnými právy“ zahrnující Mauricius. Článek 3 dohody ze dne 1. ledna 2014 dále stanoví, že společnost Paramount sama nebude vykonávat přenosová práva na území s výlučnými právy a ani k tomu nebude opravňovat třetí osoby. Příloha A.IV této dohody upřesňuje povinnosti žalobkyně, pokud jde o používání geofiltračních technologií, které brání přenosu vysílání mimo území, pro které je poskytnuta licence.

12 Dopisem ze dne 25. srpna 2016 informovala společnost Paramount žalobkyni o závazku uvedeném v bodě 2.2 písm. a) přílohy napadeného rozhodnutí (viz bod 10 výše) a následně upřesnila, že nebude činit právní kroky za účelem prosazování relevantních ustanovení ze strany provozovatele televizního vysílání a zbavuje ho veškerých povinností vyplývajících z relevantních ustanovení. Společnost Paramount v témže dopise rovněž upřesnila, že pojem „povinnost provozovatele televizního vysílání“ má tentýž význam jako pojem uvedený v příloze napadeného rozhodnutí. Dopisem ze dne 14. října 2016 odpověděla žalobkyně na uvedené oznámení a zdůraznila, že závazky přijaté v rámci řízení, které zahrnuje pouze Komisi a společnost Paramount, jsou vůči ní neúčinné.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. prosince 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

14 Usnesením ze dne 13. července 2017, Groupe Canal + v. Komise (T-873/16, nezveřejněné, EU:T:2017:556), bylo Evropské organizaci spotřebitelů (BEUC) povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise. Týmž usnesením bylo společnostem Union des producteurs de cinéma (dále jen „UPC“), European Film Agency Directors („EFADs“) a C More Entertainment AB povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání žalobkyně. Kromě toho rozhodnutím předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 13. července 2017 bylo povoleno vedlejší účastenství Francouzské republiky na podporu návrhových žádání žalobkyně.

15 V rámci organizačních procesních opatření byla žalobkyně dne 2. května 2018 vyzvána, aby odpověděla na písemnou otázku, čemuž vyhověla dne 15. května 2018.

16 Žalobkyně a společnost C More Entertainment navrhují, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– podpůrně zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká francouzského trhu a smluv uzavřených žalobkyní,

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

17 Francouzská republika navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí.

18 Společnost UPC navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– podpůrně zrušil napadené rozhodnutí, pokud jde o francouzský trh,

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

19 Společnost EFADs navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– podpůrně zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká francouzského trhu a stávajících a budoucích smluv uzavřených s žalobkyní,

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni, Francouzské republice a společnostem EFADs, UPC a C More Entertainment náhradu nákladů řízení.

21 Evropská organizace spotřebitelů (BEUC) navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Úvodní poznámky

22 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně čtyři žalobní důvody, které vycházejí zaprvé ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o soulad relevantních ustanovení s článkem 101 SFEU a účinky uložených závazků, zadruhé z porušení článku 9 nařízení č. 1/2003, pokud jde o identifikaci výhrad, na něž reagují uložené závazky, zatřetí z porušení zásady proporcionality a začtvrté ze zneužití pravomoci.

23 Jak je uvedeno v bodě 11 výše, žalobkyně uzavřela se společností Paramount dohodu o distribuci televizního vysílání, a to dohodu ze dne 1. ledna 2014, která obsahovala ustanovení rovnocenná relevantním ustanovením. Jak totiž bylo uvedeno žalobkyní v odpovědi na organizační procesní opatření, povinnost společnosti Paramount zakázat provozovatelům nacházejícím se v EHP, avšak mimo území, pro která má žalobkyně výlučná práva, aby prováděli pasivní prodeje na těchto územích, vyplývá z článků 2 a 3 této dohody. Z těchto ustanovení zejména vyplývá, že společnost Paramount poskytla žalobkyni licenci týkající se různých forem výlučného televizního vysílání, že veškerá práva, která nebyla konkrétně udělena, zůstávají společnosti Paramount a že tato společnost se zavazuje nevykonávat anebo jakékoli třetí straně nedovolit výkon těchto práv na územích, pro která žalobkyně požívá výlučné právo. Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že jakákoliv třetí strana potřebuje výslovné oprávnění ze strany společnosti Paramount, aby mohla vykonávat dotčená práva, je závazek této společnosti přijatý vůči žalobkyni, tj. neposkytnout toto oprávnění, rovnocenný „povinnostem společnosti Paramamount“, jak byly popsány v bodě 9 výše.

24 Ke splnění své povinnosti vyplývající z napadeného rozhodnutí oznámila společnost Paramount žalobkyni své rozhodnutí přestat jednat s cílem zajistit dodržování „povinností provozovatele televizního vysílání“ z její strany a zrušit tyto povinnosti, dokud se na ně vztahují závazky, jež byly na základě napadeného rozhodnutí prohlášeny za závazné. Jak bude vysvětleno podrobněji v bodě 95 níže, takové opatření ze strany společnosti Paramount ve vztahu ke všem jejím smluvním partnerům v EHP znamená, že tato společnost již nedodržuje své závazky vůči žalobkyni vyplývající z článků 2

a 3 dohody ze dne 1. ledna 2014 a spočívající v povinnosti neposkytnout smluvním partnerům oprávnění odpovědět na nevyžádané nabídky od spotřebitelů s bydlištěm na územích, pro která má žalobkyně výlučné právo na vysílání.

25 Z toho plyne, že bylo dotčeno právní postavení žalobkyně na základě toho, že společnost Paramount plní závazky, které jí Komise uložila na základě napadeného rozhodnutí. Rovněž s ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla připuštěna k účasti na správním řízení jako jiná zúčastněná osoba a na základě dokumentu, který jí předala Komise, předložila připomínky v tomto ohledu (viz body 4 a 5 výše), je třeba konstatovat, že je aktivně legitimována k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 90, a ze dne 15. září 2016, Morningstar v. Komise, T-76/14, EU:T:2016:481, body 31 až 34), což Komise ostatně nepopírá.

26 I když je pravda, že na základě takto dotčeného právního postavení má žalobkyně aktivní legitimaci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, nic to nemění na tom, že otázka, zda žalobkyně správně uvádí přesné účinky, které vůči ní má toto rozhodnutí, se týká merita věci.

27 V této souvislosti v řízení vyvstává zásadní otázka týkající se povahy a rozsahu účinků, které vyvolává rozhodnutí, na základě kterého jsou závazky nabídnuté společností považovány za závazné ve smyslu článku 9 nařízení č. 1/2003, pokud dotčené závazky spočívají v jednostranném prohlášení, že podnik již nebude uplatňovat některá ustanovení, která jsou součástí dohody mezi ním a jiným podnikem, kterému nebylo oznámení námitek určeno a který nenabídl závazky, ani k nabídce takových závazků nepřistoupil.

28 Tato otázka je nastolena v rámci třetího žalobního důvodu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o soulad relevantních ustanovení s článkem 101 SFEU a účinky uložených závazků

29 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise s ohledem na relevantní ustanovení neupřesnila výhrady týkající se protiprávního jednání na základě účelu ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Ve skutečnosti podle ní tato ustanovení vedla k podpoře kulturní rozmanitosti, aniž došlo k narušení hospodářské soutěže, zatímco jejich zrušení by vedlo k větší koncentraci v odvětví kinematografické produkce.

30 Zadruhé žalobkyně, podporovaná Francouzskou republikou, namítá, že ochrana práv duševního vlastnictví s ohledem na pravidla Smlouvy odůvodňuje uložení zeměpisných omezení, jako jsou omezení v původním řízení. V tomto ohledu společnost UPC tvrdí, že rozlišování mezi „absolutní“ a „relativní“ územní exkluzivitou na jedné straně a „aktivním“ a „pasivním“ prodejem na straně druhé nelze uplatnit v digitálním prostředí, které je prakticky bez hranic. Mimoto vzhledem k možnostem, které dnes nabízí množství internetových platforem placeného televizního vysílání, DVD nebo videa na vyžádání, relevantní ustanovení podle žalobkyně a Francouzské republiky nepředstavují skutečnou exkluzivitu, a tudíž nemají vliv na hospodářskou soutěž. Komise přitom měla provést přesnou analýzu kinematografického audiovizuálního odvětví, neboť v opačném případě se napadené rozhodnutí zakládá na neoprávněném obrácení důkazního břemene.

31 Zatřetí žalobkyně zdůrazňuje, že územní exkluzivita, na niž cílí relevantní ustanovení, se týká pouze části obsahu poskytovaného na trhu placené televize, takže není způsobilá vyloučit hospodářskou soutěž na tomto trhu. Žalobkyně podporovaná společností UPC a Francouzskou republikou tedy tvrdí, že relevantní ustanovení umožňují poskytnout přiměřenou odměnu, která je naprosto nezbytná pro nositele autorských práv v rámci hospodářské soutěže založené na výkonu, jež se přizpůsobuje vlastnostem každého vnitrostátního trhu podle příslušných možností využívání. Zajišťují rovněž životaschopnost ekonomického modelu, který využívají hospodářské subjekty, jako je žalobkyně. Tento model umožňuje objektivní rozložení rizika vznikajícího v rámci financování filmové produkce v Unii,

kterému žalobkyně musí věnovat významnou část svých celkových prostředků. Podle společnosti UPC dotčený model splňuje platné právní předpisy v některých vnitrostátních právních řádech, aniž Komise provedla jejich posouzení.

32 Začtvrté nepoužitelnost relevantních ustanovení podle žalobkyně sice nepřímo, ale zcela jistě ovlivňuje všechny smluvní vztahy v daném odvětví a vede ke vzniku rozsáhlých licencí poskytovaných na úrovni Unie, což narušuje rovnováhu v obchodování na úkor producentů v Unii. Dostupnost financování určeného pro audiovizuální produkci v Unii, a to i prostřednictvím příspěvků, které provozovatelé platí vnitrostátním subjektům audiovizuálního vysílání, je podle ní následně radikálním způsobem omezena, takže kvalita a rozmanitost nabídky určené spotřebitelům, a tím i kulturní rozmanitost chráněná podle článku 3 SEU a čl. 167 odst. 4 SFEU jsou ohroženy. Přitom Komise tím, že pouze uvedla, že v návaznosti na přijaté závazky může společnost Paramount stále poskytovat licence na územním základě, neodůvodnila své rozhodnutí právně dostačujícím způsobem, pokud jde o relevanci této okolnosti s ohledem na důsledky uváděné žalobkyní.

33 Komise, podporovaná BEUC, zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

34 Je třeba připomenout, že čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 zní takto:

„Pokud Komise zamýšlí přijmout rozhodnutí, které nařizuje ukončení protiprávního jednání, a dotyčné podniky nabídnou Komisi závazky takové povahy, že reagují na její výhrady, [o nichž je informovala v rámci předběžného posouzení,] může Komise svým rozhodnutím prohlásit tyto nabídky pro dotyčné podniky za závazné. Takové rozhodnutí může být přijato na dobu určitou a musí konstatovat, že pominuly důvody pro zásah Komise.“

35 Kromě toho bod 13 odůvodnění nařízení č. 1/2003 uvádí následující:

„Pokud během řízení, které by mohlo vést k zákazu dohody nebo jednání, nabídnou podniky Komisi závazky takové povahy, že reagují na její výhrady, měla by mít Komise možnost přijímat rozhodnutí, kterými prohlásí tyto nabídky pro dotyčné podniky za závazné. Taková rozhodnutí týkající se závazků by měla konstatovat, že pominuly důvody pro zásah Komise, aniž by však řešila [avšak neřešila by] otázku, zda došlo nebo ještě dochází k protiprávnímu jednání […]“

36 V rámci použití článku 9 nařízení č. 1/2003 je úloha Komise omezena na ověření, zda nabídnuté závazky reagují na výhrady, o nichž informovala dotyčné podniky a zda tyto podniky nenabídly méně omezující závazky reagující na její výhrady stejně vhodným způsobem (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 41).

37 Je rovněž třeba uvést, jak vyplývá z článku 9 nařízení č. 1/2003, že předběžné posouzení, které je v tomto ustanovení zmíněno (viz bod 34 výše), se týká podniků, které jsou předmětem šetření ze strany Komise, a jeho cílem je umožnit podnikům, aby posoudily, zda je vhodné nabídnout odpovídající závazky, jež by řešily soutěžní problémy zjištěné Komisí. Ukončení řízení o protiprávním jednání zahájeného vůči těmto podnikům jim totiž umožňuje vyhnout se konstatování porušení práva hospodářské soutěže a případnému uložení pokuty (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 48).

38 Z těchto úvah vyplývá, že odůvodnění rozhodnutí přijatého na základě článku 9 nařízení č. 1/2003 sice musí zahrnovat předběžné hodnocení, které vedlo k zahájení úspěšného vyjednávání o závazcích, avšak toto odůvodnění nemůže v žádném případě obsahovat všechny informace potřebné k prokázání porušení čl. 101 odst. 1 SFEU ani *a fortiori* informace odůvodňující úvahu, že odstavec 3 tohoto ustanovení nelze použít ve vztahu k původně vytýkanému jednání.

39 Z toho plyne, jak tvrdí Komise, že přezkum legality napadeného rozhodnutí se může týkat pouze otázky, zda okolnosti uvedené v napadeném rozhodnutí prokazují výhrady v oblasti hospodářské soutěže, a pokud ano, zda závazky prohlášené za závazné reagují na tyto výhrady, a konečně, zda společnost Paramount nenabídla méně omezující závazky, které na výhrady reagují stejně vhodným způsobem.

40 V tomto ohledu Komise v bodech 37 až 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dohody vedoucí k úplné územní exkluzivitě obnovují oddělování vnitrostátních trhů a jsou v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je jednotný trh. Tato ustanovení tak mají za cíl omezit hospodářskou soutěž, alespoň pokud ostatní okolnosti v rámci jejich hospodářského a právního kontextu neumožní konstatovat, že tato ustanovení nejsou způsobilá vyvolat takový výsledek. V tomto posledním ohledu je účelem autorskoprávní ochrany zajistit autorovi přiměřenou odměnu, a nikoli nejvyšší možnou odměnu vyplývající z ujednání, která vylučují veškeré přeshraniční poskytování služeb televizního vysílání, a tím zavádějí i absolutní územní ochranu.

41 Jak přitom Komise uvedla v bodech 46 až 49 odůvodnění napadeného rozhodnutí, účelem relevantních ustanovení je s ohledem na jejich obsah, cíle a hospodářský a právní kontext vyloučit veškerou přeshraniční hospodářskou soutěž a poskytnout absolutní územní ochranu provozovatelům televizního vysílání, kteří jsou smluvními partnery společnosti Paramount.

42 Je třeba uvést, že důvody shrnuté v bodech 40 a 41 výše jsou opodstatněné a postačují k doložení výhrad ohledně slučitelnosti relevantních ustanovení s čl. 101 odst. 1 SFEU. Proto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Francouzská republika, EFADs, UPC a C More Entertainment, je napadené rozhodnutí odůvodněno právně dostačujícím způsobem, a pokud jde o opodstatněnost důvodů, nedošlo v něm k pochybení.

43 Je sice pravda, že zejména ve skutkovém kontextu, který se vyznačuje významnými překážkami vážně omezujícími možnosti přeshraniční distribuce televizního vysílání, skutečnost, že nositel autorského práva udělí jedinému držiteli licence výlučné právo šířit audiovizuální obsah na území jednoho členského státu, a tím po určitou dobu zakáže šíření obsahu jinými provozovateli, kteří nezískali oprávnění nositele dotčených práv, ani jim není poskytnuta odměna, nepostačuje ke konstatování, že taková dohoda musí být považována za předmět, prostředek nebo důsledek kartelové dohody zakázané Smlouvou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 1982, Coditel a další, 262/81, EU:C:1982:334, body 15 a 16, a ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 137).

44 Nositel autorských práv tedy v zásadě může udělit jedinému držiteli licence výhradní právo vysílat předmět chráněný tímto právem prostřednictvím družice po stanovenou dobu z jediného vysílacího členského státu nebo z více členských států (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 138).

45 Naproti tomu, pokud dohody uzavřené nositelem autorského práva obsahují ustanovení, na základě nichž je uvedený nositel povinen zakázat všem svým smluvním partnerům na trhu EHP provádění pasivních prodejů do geografických trhů mimo členský stát, pro který jim byla udělena výhradní licence, tato ustanovení poskytují absolutní územní exkluzivitu na smluvním základě, a tím porušují čl. 101 odst. 1 SFEU.

46 Dohoda, která by směřovala k obnovení oddělování vnitrostátních trhů, může být v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je spojení uvedených trhů zavedením jednotného trhu. Dohody směřující k oddělování trhů podle vnitrostátních hranic nebo ke ztěžování vzájemného prolínání vnitrostátních trhů je tudíž třeba v zásadě považovat za dohody, jejichž cílem je omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 139).

47 V tomto ohledu je třeba vzít v úvahu vývoj práva Unie, k němuž došlo zejména v důsledku přijetí směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. 1989, L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), a směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (Úř. věst. 1993, L 248, s. 15; Zvl. vyd. 17/01, s. 134), jejichž cílem je zajistit přechod od vnitrostátních trhů k jednotnému trhu výroby a distribuce pořadů (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 121).

48 Pokud je v tomto kontextu účelem licenční smlouvy zakázat nebo omezit přeshraniční poskytování vysílacích služeb, má se za to, že jejím cílem je omezit hospodářskou soutěž, nelze-li z jiných okolností souvisejících s jejím hospodářským a právním kontextem dovodit, že taková smlouva nemůže hospodářskou soutěž narušit (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 140).

49 Je tedy třeba posoudit jak předmět, tak hospodářský a právní kontext relevantních ustanovení.

50 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodů 3, 8, 9, 11 a 23 výše, vzájemné závazky podle relevantních ustanovení dohodnuté mezi společností Paramount a jejími smluvními partnery, mezi které patří žalobkyně, mají právě za cíl zamezit přeshraničnímu poskytování služeb vysílání audiovizuálního obsahu, které je předmětem příslušných dohod. Tato ustanovení tak na smluvním základě poskytují absolutní územní ochranu a jejich cílem je zamezit jakékoli přeshraniční hospodářské soutěži mezi různými provozovateli vysílání v oblasti služeb, které nabízejí. Proto s ohledem na úvahy uvedené v bodech 43 až 48 výše mohla tato ustanovení vést k výhradám Komise z důvodu jejich protisoutěžního cíle v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 142 a 144).

51 Kromě toho, pokud jde o hospodářský a právní kontext relevantních ustanovení – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Francouzská republika, EFADs, UPC a C More Entertainment – skutečnost, že dotčené televizní distribuční dohody se týkají děl chráněných autorským právem, neumožňuje konstatovat, že tyto dohody nejsou způsobilé narušit hospodářskou soutěž.

52 Zaprvé závazky prohlášené na základě napadeného rozhodnutí za závazné totiž nemají vliv na samotné poskytnutí výhradních licencí k šíření televizního obsahu, k němuž vlastní práva společnost Paramount. Naopak účelem dotčených závazků je ukončit uplatňování relevantních ustanovení, která vedou k absolutní územní exkluzivitě a mají za cíl zamezit hospodářské soutěži mezi různými provozovateli vysílání děl chráněných těmito právy, a to na základě souboru vzájemných povinností zakotveného v dohodách o distribuci televizního vysílání.

53 Zadruhé, i když je pravda, že cílem zvláštního předmětu duševního vlastnictví je zejména zajistit nositelům práv, která z něho vyplývají, možnost je obchodně využívat, nic to nemění na tom, že tento předmět jim nezaručuje možnost požadovat nejvyšší možnou odměnu, ale pouze přiměřenou odměnu. Tento závěr potvrzuje bod 10 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230), jakož i bod 5 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech souvisejících s autorským právem v oblasti duševního vlastnictví (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28) (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 107 a 108).

54 Přiměřená odměna nositele tohoto práva je taková, jež je v přiměřeném poměru ke skutečnému či potenciálnímu počtu osob, které využívají nebo mají zájem využívat poskytované plnění. V oblasti televizního vysílání proto musí být taková odměna zejména v přiměřeném poměru k parametrům

dotčeného vysílání, jakými je například skutečný počet diváků, potenciální počet diváků a jazyková verze. Tento přístup je potvrzen bodem 17 odůvodnění směrnice 93/83 (rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 109 a 110).

55 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v rámci systému licencí bez ustanovení, jejichž cílem je rozdělení trhů podle vnitrostátních hranic, nic nebrání tomu, aby si nositel práv vyjednal takovou výši odměny, která zohlední potenciální počet diváků jak v členském státě, pro který je udělena výhradní licence, tak v kterémkoli jiném členském státě, v němž je vysílání, které je předmětem distribuční dohody, rovněž přijímáno. Technologie potřebná k přijímání děl, na která se vztahují dotčená práva, totiž umožňuje určit skutečný i potenciální počet diváků, a to v členění podle zemí, z nichž vzešla nabídka nákupu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 112 a 113). Stejná technologie rovněž umožňuje upravit prostředky aktivní propagace tak, aby byly omezeny pouze na území, pro které je udělena výhradní licence.

56 V tomto kontextu nic nebrání tomu, aby majitel práv mohl požadovat prémii výměnou za licenci zohledňující skutečný i potenciální počet diváků v celém EHP. Naproti tomu nutně vyšší prémie poskytnutá za absolutní územní exkluzivitu nachází své odůvodnění v umělých cenových rozdílech mezi oddělenými vnitrostátními trhy, které jsou neslučitelné se základním cílem Smlouvy, jímž je dosažení vnitřního trhu. V tomto rozsahu tato prémie překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění přiměřené odměny uvedeným majitelům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 114 až 116).

57 Současně, pokud jde o činnost subjektu, jako je žalobkyně, případný pokles cen za předplatné na francouzském území, které byly do té doby nastaveny na určité úrovni prostřednictvím absolutní územní ochrany zaručené uplatňováním relevantních ustanovení, může být kompenzován tím, že v rámci plnění závazků prohlášených napadeným rozhodnutím za závazné společnost Paramount prohlásila, že má v úmyslu nadále v plnění uvedených ustanovení nepokračovat. Toto prohlášení znamená, že se žalobkyně může napříště volně rozhodnout, že se zaměří na zákazníky v rámci celého EHP, a nikoli pouze ve Francii. To je v souladu se základním cílem, který sleduje Smlouva, když zavádí trh bez vnitřních hranic, v němž nebude narušována hospodářská soutěž prostřednictvím dohod, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě zakázaných článkem 101 odst. 1 SFEU. I když tedy žalobkyně věnuje část svých příjmů na financování audiovizuálních produktů, jež vyžadují zvláštní podporu, zdravá hospodářská soutěž, nyní otevřená na úrovni EHP, jí poskytne možnosti, které jí relevantní ustanovení zapovídala, neboť společnost Paramount chtěla trvat na jejich dodržování.

58 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně, Francouzské republiky, EFADs, UPC a C More Entertainment týkající se údajné oprávněnosti relevantních ustanovení z hlediska čl. 101 odst. 1 SFEU (viz body 29 až 32 výše), musí být odmítnuty. Z důvodů uvedených v bodě 55 výše totéž platí pro údajnou nemožnost rozlišovat mezi aktivními a pasivními prodeji mimo výlučné území v digitálním prostředí (viz bod 30 výše).

59 Navíc vzhledem k tomu, že argumenty vycházející z toho, že relevantní ustanovení podporují kulturní produkci a kulturní rozmanitost a že jejich zrušení údajně ohrozí kulturní produkci v Unii (viz body 30 až 32 výše), je třeba chápat jako argumenty vycházející z použitelnosti čl. 101 odst. 3 SFEU ve vztahu k relevantním ustanovením, nemohou tyto argumenty obstát.

60 Tyto argumenty samozřejmě směřují k tomu, že relevantní ustanovení přispívají ke zlepšení výroby nebo distribuce produktů v audiovizuální oblasti.

61 Nicméně, jak vyplývá z důvodů uvedených v bodech 34 až 39 výše, postup, který vede k přijetí nabídnutých závazků, se řídí zásadou, že vyšetřované podniky jsou informovány o výhradách Komise a posoudí, zda je pro ně vhodné nabídnout závazky do budoucna výměnou za to, že se Komise zdrží

konstatování protiprávnosti jednání do minulosti. Komise pak posoudí, zda je vhodné upustit od konstatování porušení čl. 101 odst. 1 SFEU, a ušetřit tím prostředky, které měla dotčené věci věnovat, výměnou za závazky, které se z povahy věci týkají budoucnosti a rozptylují veškeré výhrady v této věci.

62 V tomto rámci je otázka, zda chování, které vyvolalo dotčené výhrady, splňuje kumulativní podmínky pro použití čl. 101 odst. 3 SFEU, cizí povaze takového rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí. Použití tohoto ustanovení totiž předpokládá konstatování porušení čl. 101 odst. 1 SFEU. Použití čl. 101 odst. 3 SFEU dále spočívá v určení pro-soutěžních účinků způsobených dohodou, která porušuje čl. 101 odst. 1 SFEU, a ve zjištění, zda tyto pro-soutěžní účinky převažují nad protisoutěžními účinky (rozsudek ze dne 23. října 2003, Van den Bergh Foods v. Komise, T-65/98, EU:T:2003:281, bod 107).

63 Přitom zaprvé, jak bylo uvedeno v bodech 34 a 35 výše, pokud má Komise za to, že nabídnutý závazek je takové povahy, že reaguje na její výhrady, může jej prohlásit za závazný na základě rozhodnutí určeného podniku, jenž závazek nabídl, avšak tento orgán nemůže v dotčeném rozhodnutí stanovit, zda došlo nebo stále dochází k protiprávnímu jednání.

64 Zadruhé cílem prohlášení nabídnutých závazků za závazné je právě rozptýlit výhrady Komise týkající se hospodářské soutěže, a tím vyloučit jakékoli porušování čl. 101 odst. 1 SFEU do budoucna, což by v případě použití čl. 101 odst. 3 SFEU ztratilo svůj význam. Cílem posledně uvedeného ustanovení totiž není uložit vyšetřovanému podniku, aby změnil své chování, ohledně kterého Komise formulovala své výhrady v oblasti hospodářské soutěže, ale právě prohlásit nepoužitelnost čl. 101 odst. 1 SFEU a umožnit tomuto podniku, aby pokračoval v činnosti, která vedla k zahájení šetření.

65 I když je pravda, že Komise může přijmout a prohlásit za závazný nabídnutý závazek, na jehož základě se dohoda, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě, které vzbuzují výhrady z hlediska čl. 101 odst. 1 SFEU, změní tak, aby napříště splňovaly podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU, Komise není povinna posoudit, zda taková dohoda, takové rozhodnutí nebo takové jednání ve vzájemné shodě splňují tyto podmínky, pokud nabídnutý závazek spočívá pouze v tom, jak je tomu v projednávaném případě, že podnik zcela jednoduše od tohoto jednání upustí.

66 Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunálu nepřísluší, aby v rámci přezkumu legality, který mu přiznává článek 263 SFEU, posuzoval argumenty žalobkyně vycházející z toho, že relevantní ustanovení podporují kulturní produkci a kulturní rozmanitost a jejich zrušení by údajně ohrozilo kulturní produkci Unie. Tyto argumenty mohou být naproti tomu předloženy žalobkyní před vnitrostátním soudem v rámci řízení zahájeného proti společnosti Paramount na základě dohody ze dne 1. ledna 2014, přičemž se tento soud může v této věci obrátit na Komisi podle článku 15 nařízení č. 1/2003 a na Soudní dvůr podle článku 16 téhož nařízení a článku 267 SFEU (viz bod 102 níže).

67 V každém případě je třeba konstatovat, že úvahy uvedené v bodech 53 až 57 výše vylučují použití čl. 101 odst. 3 SFEU, jelikož relevantní ustanovení ukládají omezení jdoucí nad rámec toho, co je nezbytné pro výrobu a distribuci audiovizuálních děl, která potřebují ochranu práv duševního vlastnictví, a proto nesplňují alespoň jednu z kumulativních podmínek stanovených v čl. 101 odst. 3 SFEU, a sice že nesmí ukládat příslušným podnikům omezení, která nejsou nezbytná pro ochranu těchto práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 145).

68 Konkrétně je třeba zaprvé uvést, že absolutní územní ochrana jde zjevně nad rámec toho, co je nezbytné ke zlepšení výroby nebo distribuce anebo k podpoře technického či hospodářského pokroku, jak vyžaduje čl. 101 odst. 3 SFEU, jako například v případě zákazu přeshraničního poskytování služeb televizního vysílání, na kterém se dohodly strany dotčených dohod, i když se jedná o díla, pro něž sama společnost Paramount udělila licence a která jsou šířena na území členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. června 1982, Nungesser a Eisele v. Komise, 258/78, EU:C:1982:211, bod 77).

69 Z úvah zmíněných v bodě 57 výše přitom vyplývá, že možný pokles příjmů žalobkyně od zákazníků nacházejících se ve Francii může být kompenzován tím, že díky provádění závazků prohlášených za závazné na základě napadeného rozhodnutí se nyní žalobkyně může svobodně rozhodnout, že bude cílit na zákazníky nacházející se v celém EHP, a nikoli pouze ve Francii.

70 Zadruhé argument, že relevantní ustanovení nevylučují veškerou hospodářskou soutěž v případě děl, na která se vztahují, protože jsou rovněž k dispozici na běžných nosičích dat, na které se nevztahují, míří na podmínku obsaženou v čl. 101 odst. 3 písm. b) SFEU. Přitom důvody uvedené v bodech 53 až 56 a 67 až 69 výše jsou dostatečné k tomu, aby bylo v projednávané věci vyloučeno použití čl. 101 odst. 3 SFEU (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. června 1982, Nungesser a Eisele v. Komise, 258/78, EU:C:1982:211, body 74, 75 a 78).

71 Komise v podstatě tyto závěry uvedla v bodech 40 až 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí v rámci předběžné analýzy týkající se použití čl. 101 odst. 1 SFEU.

72 Z toho vyplývá, že i kdyby bylo třeba mít za to, že Komise měla povinnost přezkoumat použitelnost čl. 101 odst. 3 SFEU ve sporném řízení, závěr obsažený v bodě 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého její předběžné posouzení dospělo k závěru, že kumulativní podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU nebyly splněny, musí být vykládán s ohledem na důvody uvedené v bodech 40 až 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je tedy třeba mít za to, že se Komise v tomto posouzení nedopustila pochybení.

73 Z toho plyne zaprvé, že napadené rozhodnutí je odůvodněno právně dostačujícím způsobem, pokud jde o otázku, zda závazky nabídnuté v projednávané věci společností Paramount, které spočívají v tom, že již nebude dodržovat relevantní ustanovení, byly vhodné k rozptýlení výhrad, které Komise vyjádřila v souvislosti s hospodářskou soutěží, a zadruhé, že se tento orgán nedopustil pochybení, když na tuto otázku odpověděl kladně.

74 Je tedy namístě první žalobní důvod zamítnout.

75 Nyní je třeba posoudit třetí žalobní důvod.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

76 Třetí žalobní důvod se dělí na dvě části, přičemž první část vychází z porušení zásady proporcionality z toho důvodu, že závazky prohlášené za závazné jsou zjevně nepřiměřené (viz body 77 a 78 níže), a druhá část vychází z neoprávněného dotčení smluvních práv takových třetích osob, jako je žalobkyně (viz bod 79 níže).

77 Žalobkyně podporovaná Francouzskou republikou tvrdí, že se zásada proporcionality v případě závazků uplatní, i když jsou založeny na nabídce podané vyšetřovaným účastníkem. V této souvislosti podle ní musí Komise ověřit, zda závazky reagují na výhrady, které identifikovala, a zda dotyčný podnik nenabídl méně omezující závazky, které na výhrady reagují stejně vhodným způsobem.

78 Přitom Komise za závazné prohlásila závazky, které nereagují na výhrady uvedené v předběžném posouzení, takže jsou zjevně více omezující, než by bylo nezbytné k odstranění skutečně zjištěných výhrad. Toto hodnocení je podle žalobkyně o to více odůvodněné, že sporné závazky mají nepříznivé účinky na kulturní rozmanitost v rámci celého EHP z důvodu ztráty příjmů, které by provozovatele televizního vysílání mohli použít na šíření evropských filmů.

79 Žalobkyně podporovaná Francouzskou republikou dále tvrdí, že se závazky, které byly na základě napadeného rozhodnutí prohlášeny za závazné, dotýkají zájmů třetích osob v rozsahu, v němž představují jednostrannou změnu dohody ze dne 1. ledna 2014 ohledně ustanovení, z nichž vyvozuje

svá práva, přičemž se správní řízení netýkalo dotčené dohody, což se negativně dotklo jejích procesních práv. Přitom z oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU (Úř. věst. 2011, C 308, s. 6), vyplývá, že aby byly závazky přijaty, musí být zejména přímo vykonatelné tak, že nesmí být závislé na vůli třetích osob, které jimi nejsou vázány. Proto v případech, kdy závazky spočívají ve změně smluvního vztahu, který vyžaduje souhlas smluvních stran, jak je tomu v projednávaném případě, musí být nabídka závazku Komisí zamítnuta. Jelikož se Komise odchýlila od svého vlastního oznámení, aniž v napadeném rozhodnutí poskytla jakékoliv odůvodnění, musí být toto rozhodnutí podle žalobkyně zrušeno.

80 Komise zaprvé opětovně tvrdí, že nabídnuté závazky vhodným způsobem reagovaly na výhrady, které identifikovala v oblasti hospodářské soutěže, takže nebyla povinna sama hledat méně nákladné nebo méně omezující alternativy.

81 Zadruhé Komise uvádí, že řádně zohlednila zájmy třetích stran, když je vyzvala k předložení vyjádření a tato následně posoudila.

82 Zatřetí Komise podporovaná Evropskou organizací spotřebitelů tvrdí, že napadené rozhodnutí nezbavilo žalobkyni jejích smluvních práv ani neovlivnilo závaznost relevantních ustanovení. Naopak skutečnost, že společnost Paramount již relevantní ustanovení nedodržuje nebo jimi již není vázána, je podle Komise výsledkem pouze vlastní vůle této společnosti. V tomto ohledu Komise začtvrté zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí nemá účinek *erga omnes* a v žádném případě nemá vliv na případnou žalobu žalobkyně proti společnosti Paramount pro porušení smluvních povinností. Závazky nabídnuté společností Paramount zkoumané z tohoto pohledu nebyly závislé na vůli třetích stran ve smyslu bodu 128 oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU. Kromě toho dohoda ze dne 1. ledna 2014 neobsahuje ustanovení, které by bylo rovnocenné ustanovení popsanému v bodě 2 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí.

83 Nejprve je třeba posoudit druhou část třetího žalobního důvodu, která vychází z toho, že v rozporu se zásadou proporcionality byla dotčena smluvní práva třetích stran, jako je žalobkyně.

84 Naproti tomu argumenty uvedené v rámci první části tohoto žalobního důvodu a vycházející z porušení zásady proporcionality z důvodu, že závazky prohlášené za závazné nejsou založeny na odpovídajícím vyjádření výhrad a jdou nad rámec toho, co je nezbytné pro odstranění skutečně vyjádřených výhrad (viz body 77 a 78 výše), se ve skutečnosti překrývají s argumenty vznesenými na podporu druhého žalobního důvodu. Budou proto posouzeny v rámci druhého žalobního důvodu.

85 Z argumentace účastníků řízení vyplývá, že se všichni shodují na předpokladu, že takový akt, jako je napadené rozhodnutí, nemůže mít ve vztahu k žalobkyni za legální následek odstranění relevantních ustanovení dohody ze dne 1. ledna 2014. V reakci na argument, který žalobkyně v tomto ohledu vznesla (viz bod 79 výše), Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí takový účinek nemá, ale vyžaduje pouze to, aby společnost Paramount sdělila svým smluvním partnerům, že již nebude relevantní ustanovení dodržovat. Podle názoru Komise tato povinnost nijak nepředjímá posouzení, které může být provedeno vnitrostátním soudem, pokud jde o platnost relevantních ustanovení v návaznosti na to, zda se žalobkyně rozhodne podat k takovému soudu žalobu proti společnosti Paramount.

86 Právo hospodářských subjektů, aby si upravily vztahy na základě své vůle, která je vyjádřena v uzavíraných dohodách, spadá do smluvní svobody. Tato svoboda, která zahrnuje možnost zvolit si ekonomického partnera a určit obsah dohody, je zaručena článkem 16 Listiny základních práv Evropské unie, který zakotvuje svobodu podnikání (rozsudek ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, body 42 a 43).

87 Je sice pravda, že svoboda podnikání nemá povahu absolutní výsady a musí být brána v úvahu s ohledem na svou funkci ve společnosti, ale nic to nemění na tom, že její omezení musí být v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu uvedené svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, body 45 až 48).

88 V tomto ohledu plyne z článku 9 nařízení č. 1/2003 (viz bod 34 výše), že nabídka učiněná podnikem na základě tohoto ustanovení musí představovat „závazek“. Musí obsahovat určitý ústupek, tedy omezení rozsahu jednání, které chtěl podnik učinit. Tento závazek může spočívat buď v povinnosti jednat určitým způsobem, nebo v povinnosti zdržet se jednání.

89 Dále pokud se Komise domnívá, že nabízený závazek je takové povahy, že reaguje na její výhrady, může ho rozhodnutím prohlásit za závazný pro podnik, který ho nabídl, aniž tento orgán může v dotčeném rozhodnutí určit, zda došlo nebo stále dochází k protiprávnímu jednání. Toto rozhodnutí je určeno, jako v projednávaném případě, pouze podnikům, jež nabídly závazek, a pouze pro ně je podle čl. 288 čtvrtého pododstavce SFEU závazné.

90 Je tedy třeba konstatovat, stejně jako to tvrdí žalobkyně a Komise, že rozhodnutí přijaté na základě článku 9 nařízení č. 1/2003 nemůže mít za cíl nebo za účinek prohlášení závazku ve smyslu uvedeném v bodě 88 výše za závazný pro subjekty, které takový závazek nenabídly a které se k němu nepřistoupily.

91 Taková možnost by totiž byla v rozporu se zněním článku 9 a bodu 13 odůvodnění nařízení č. 1/2003 (viz bod 35 výše), z nichž plyne, že závazky přijaté Komisí jsou prohlášeny za závazné vůči podnikům, které je nabídly. Tento přístup se rovněž odráží v bodě 115 oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU. V tomto bodu je uvedeno, že „[p]okud Komise […] závazky přijme, může vydat rozhodnutí, kterým jsou tyto závazky prohlášeny za závazné pro strany, proti nimž je vedeno řízení“. Je přitom nesporné, že žalobkyně jakožto třetí strana, která neobdržela oznámení námitek, nebyla stranou, „proti [níž] je vedeno řízení“, které Komise zahájila výlučně proti společnostem Paramount a Sky. Z toho plyne, že pokud závazek spočívá v tom, že se nepoužije smluvní ustanovení, které uděluje práva třetím stranám, pak by uznání pravomoci Komise prohlásit tento závazek za závazný ve vztahu ke třetí straně, aniž ho nabídla a aniž proti ní bylo Komisí vedeno řízení, představovalo zásah do smluvní svobody dotčeného subjektu a šlo by nad rámec ustanovení článku 9 nařízení č. 1/2003.

92 Tento závěr ostatně potvrzuje bod 128 oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU, který zní takto:

„Závazky musí být jednoznačné a přímo vykonatelné [jejich provedení tedy nesmí záviset na vůli třetích stran, které nejsou vázány těmito závazky]. Nelze-li závazky provést bez souhlasu třetích osob (např. třetí osoba, která by na základě závazků nebyla vhodným kupujícím, má předkupní právo), měl by podnik předložit důkazy prokazující souhlas třetí osoby.“

93 V této souvislosti vyvstává otázka, zda s ohledem na znění napadeného rozhodnutí, jakož i právní kontext, v němž bylo přijato, má napadené rozhodnutí za cíl nebo za účinek to, aby na závazek nabídnutý společností Paramount bylo nahlíženo – v rozporu s článkem 9 nařízení č. 1/2003 – jako na závazek, který nabídla žalobkyně.

94 V tomto ohledu je třeba zaprvé poukázat na to, že podle článku 1 napadeného rozhodnutí jsou závazky, které byly uvedeny v jeho příloze, závazné pro společnost Paramount, jakož i pro její právní nástupce a dceřiné společnosti. Z napadeného rozhodnutí tedy nevyplývá, že by ukládalo jakékoli povinnosti smluvním partnerům společnosti Paramount, jako je žalobkyně.

95 Zadruhé to, že se společnost Paramount obecně zavázala nepodnikat právní kroky k zajištění dodržování povinnosti provozovatelů televizního vysílání, která spočívá v tom, že nebudou provádět pasivní prodeje mimo svá výlučná území, jak je stanoveno v bodě 2.2 písm. a) přílohy napadeného rozhodnutí, automaticky znamená, že společnost Paramount nebude dodržovat svou povinnost zakázat takové prodeje, jak je stanoveno v bodě 2.2 písm. b) uvedené přílohy. Takový závazek automaticky vede ke zpochybnění smluvního práva, které svědčí provozovatelům televizního vysílání v postavení smluvních partnerů společnosti Paramount ve vztahu k této společnosti a spočívá v tom, že tato společnost každému z nich zajistí absolutní územní exkluzivitu, pokud jde o předmět každé licenční dohody o výrobě placeného televizního vysílání.

96 Přitom v takovém kontextu vyvstává otázka, zda tento výsledek vyplývá ze samotného napadeného rozhodnutí, v kterémžto případě by se jednalo o nenapravitelný účinek vůči třetím stranám, jež nenabídly závazek prohlášený za závazný ani se k němu nepřipojily, nebo zda je, jak tvrdí Komise, prohlášení společnosti Paramount, že nebude dodržovat relevantní ustanovení, v zásadě aktem, kterým tato společnost jedná na vlastní riziko, a nemá žádný vliv na možnost smluvních partnerů, aby podali žalobu k vnitrostátnímu soudu s cílem zajistit dodržování těchto ustanovení nebo s cílem, aby jim byla přiznána náhrada škody.

97 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1/2003 platí, že „[p]okud vnitrostátní soudy rozhodují o dohodách, rozhodnutích nebo jednáních podle článků [101] nebo [102 SFEU], které jsou již předmětem rozhodnutí Komise, nemohou rozhodnout v rozporu s rozhodnutím přijatým Komisí“.

98 Nicméně nařízení č. 1/2003 v bodě 13 odůvodnění uvádí, že rozhodnutími o závazcích „není dotčeno právo orgánů pro hospodářskou soutěž a soudů členských států v takových případech činit závěry [ohledně toho, zda došlo nebo ještě dochází z k protiprávnímu jednání,] a rozhodovat.“ Podobně bod 22 odůvodnění nařízení č. 1/2003 uvádí, že „[r]ozhodnutí o závazcích přijatá Komisí nemají vliv na pravomoc soudů a orgánů pro hospodářskou soutěž členských států používat články [101] a [102 SFEU].“

99 Na rozdíl od rozhodnutí přijatých na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 totiž rozhodnutí, kterým jsou závazky prohlášeny za závazné v souladu s článkem 9 tohoto nařízení, neobsahuje odůvodnění, které by kvalifikovalo posuzované jednání jako porušení článku 101 SFEU, ani neznamená, že takové jednání spadá pod toto posledně uvedené ustanovení. Článek 9 nařízení č. 1/2003 je inspirován úvahami o hospodárnosti řízení a jeho cílem je zajistit účinné uplatňování pravidel hospodářské soutěže stanovených Smlouvou o FEU prostřednictvím přijímání rozhodnutí, která prohlašují za závazné závazky nabídnuté stranami a považované Komisí za přiměřené, s cílem poskytnout rychlejší řešení problémů týkajících se hospodářské soutěže, které Komise odhalila. V této souvislosti se úloha Komise omezuje na přezkum a případné přijetí závazků nabídnutých dotčenými podniky s ohledem na problémy, které odhalila ve svém předběžném hodnocení, a vzhledem k cílům, které sleduje (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, body 38 a 40; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 23. listopadu 2017, Gasorba a další, C-547/16, EU:C:2017:891, bod 25).

100 Z toho vyplývá, jak uvádí Komise, že ukládá-li napadené rozhodnutí společnosti Paramount, aby již nedodržovala relevantní ustanovení ve vztazích se svými smluvními partnery, není touto povinností nijak dotčena pravomoc vnitrostátních soudů, ke kterým žalobkyně podá žalobu, aby posoudily, zda jsou tato ustanovení skutečně v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU, a případně z toho vyvodily důsledky podle odstavce 2 téhož článku, jakož i vnitrostátního práva. V tomto kontextu může napadené rozhodnutí ovlivnit posouzení vnitrostátního soudu pouze v tom, že obsahuje předběžné posouzení, které vnitrostátní soud musí zohlednit pouze jakožto indicii o protisoutěžní povaze zkoumané dohody s ohledem na čl. 101 odst. 1 SFEU (rozsudek ze dne 23. listopadu 2017, Gasorba a další, C-547/16, EU:C:2017:891, body 27 a 29). Vzhledem ke své souhrnné povaze a předběžnosti totiž Komisí provedené posouzení věci z hlediska práva hospodářské soutěže, tvořící součást rozhodnutí přijatého podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003, nemůže vnitrostátnímu soudu ve výsledku bránit

v tom, aby na základě dalších zjištění a hlubšího posouzení dospěl v téže věci ke zcela nebo zčásti odchylnému výsledku (stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Gasorba a další, C-547/16, EU:C:2017:692, body 33 a 35).

101 V důsledku toho skutečnost, že individuální závazky nabízené podnikem byly prohlášeny Komisí za závazné, neznamená, že jiné podniky nemají možnost chránit svá případná práva v rámci svých vztahů s tímto podnikem (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 49).

102 Pokud má vnitrostátní soud v tomto rámci na základě analýzy a po zvážení možnosti využít prostředky podle článků 15 a 16 nařízení č. 1/2003 za to, že relevantní ustanovení porušují čl. 101 odst. 1 SFEU, aniž splňují podmínky stanovené v odstavci 3 téhož článku, musí prohlásit neplatnost těchto ustanovení na základě čl. 101 odst. 2 SFEU. Má-li naproti tomu za to, že relevantní ustanovení neporušují čl. 101 odst. 1 SFEU nebo že splňují podmínky odstavce 3 tohoto článku, musí případně posoudit opodstatněnost předložené žaloby, přičemž článek 101 SFEU nebrání uplatňování relevantních ustanovení.

103 Pokud bude v posledně uvedeném případě výsledkem řízení zahájeného před vnitrostátním soudem to, že bude společnost Paramount nucena porušit závazek prohlášený za závazný napadeným rozhodnutím, přísluší Komisi, aby případně znovu zahájila své šetření podle čl. 9 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, a v takovém případě tento orgán nebude vázaný rozhodnutím vnitrostátního soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 48, a ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 27).

104 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí nemá vliv na možnost žalobkyně požádat vnitrostátní soud, aby určil, že relevantní ustanovení jsou slučitelná s čl. 101 odst. 1 SFEU, a stran společnosti Paramount vyvodil důsledky vyplývající z vnitrostátního práva, aniž vyloučil možnost nařídit předběžná opatření nezbytná k ochraně účastníků řízení až do doby vynesení konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 58).

105 Je třeba dodat, že by se žalobkyně nacházela v podstatě v podobné situaci, pokud by společnost Paramount při provádění vlastní analýzy a před jakýmkoli zásahem Komise dospěla k závěru, že relevantní ustanovení mohou být problematická s ohledem na čl. 101 odst. 1 SFEU, a sdělila svůj záměr, že tato ustanovení již nebude dodržovat, a to s odvoláním na čl. 101 odst. 2 SFEU.

106 Z toho plyne, že Komise přijetím napadeného rozhodnutí jednala v mezích pravomocí, které jí byly svěřeny článkem 9 nařízení č. 1/2003, a šetřila cíl tohoto ustanovení, který je inspirován úvahami o hospodárnosti řízení a účinnosti (viz bod 99 výše), aniž ovlivnila smluvní či procesní práva žalobkyně způsobem, který jde nad rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

107 V této souvislosti je třeba chápat bod 128 oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU (viz bod 92 výše) nikoli tak, že rozhodnutí přijaté na základě článku 9 nařízení č. 1/2003 a týkající se smluvních vztahů mezi podnikem, který nabídl závazky, a třetími stranami má samo o sobě účinky na smluvní práva těchto třetích stran, ale tak, že jde o jednu z podmínek, jejichž cílem je zajistit účinnost závazku, aby ho Komise přijala. Zahrnutí bodu 128 do tohoto oznámení Komise nemělo za cíl ani za účinek vyloučit, aby v takovém případě, jako je projednávaná věc, Komise v rámci posuzovací pravomoci, kterou v této věci disponuje, přijala závazek společnosti Paramount, že sdělí svým smluvním partnerům svůj záměr nadále neuplatňovat relevantní ustanovení, i když zůstává možnost, že vnitrostátní soud na základě žaloby podané žalobkyní dospěje k závěru, že relevantní ustanovení nejsou v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU.

108 Z toho plyne, že Komise tím, že prohlásila závazky uvedené v bodech 2.2 a 2.3 přílohy napadeného rozhodnutí za závazné pro společnost Paramount, nepřekročila meze pravomoci, kterou jí přiznává článek 9 nařízení č. 1/2003, a v tomto ohledu neporušila zásadu proporcionality, takže druhá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení článku 9 nařízení č. 1/2003, pokud jde o určení výhrad, na něž reagují uložené závazky

109 Žalobkyně podporovaná Francouzskou republikou namítá, že závazky přijaté Komisí nereagují na výhrady v oblasti hospodářské soutěže vyjádřené v předběžném posouzení, které provedl tento orgán. Účelem napadeného rozhodnutí je podle ní zejména posoudit dohody uzavřené mezi společnostmi Paramount a Sky, které se týkají distribuce audiovizuálních děl ve Spojeném království a v Irsku. Přitom Komise za závazné prohlásila závazky týkající se celého EHP, a to aniž posoudila právní a hospodářský kontext dohod uzavřených mezi společností Paramount a provozovateli vysílání mimo společnost Sky, kteří jsou aktivní v EHP. Komise tím, že vycházela z předpokladu, že veškeré předběžné analýzy trhu Spojeného království a Irska mohou být implicitně extrapolovány na francouzský trh, který nebyl předmětem analýzy, se podle ní dopustila zjevného pochybení, což mělo za následek nesprávné právní posouzení. Navíc Komise uložila tytéž důsledky společnosti Sky a žalobkyni, ačkoli tito dva provozovatelé vysílání neměli stejná procesní práva, čímž byla porušena práva žalobkyně na obhajobu. Přístup Komise bude podle žalobkyně ještě paradoxnější po vystoupení Spojeného království z EHP, jelikož závazky prohlášené za závazné se vztahují výhradně na trhy, které nebyly předmětem žádné předběžné analýzy ze strany Komise.

110 Žalobkyně a Francouzská republika dodávají, že v tomto kontextu měla Komise zahájit řízení týkající se veškerých distribučních dohod uzavřených společností Paramount, a umožnit tak všem smluvním stranám, aby reagovaly na oznámení námitek. Kromě toho ve stejném duchu měla Komise povinnost prohlásit za závaznou část závazků společnosti Paramount a ponechat jí prostor, aby se vyvázala ze svých závazků vůči třetím stranám. Z toho podle žalobkyně plyne, že Komise tím, že prohlásila navrhované závazky za závazné pro všechny smluvní vztahy společnosti Paramount v EHP, překročila své pravomoci, a tím porušila článek 9 nařízení č. 1/2003.

111 Komise zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

112 Jak bylo uvedeno v bodě 84 výše, argumenty předložené v rámci první části třetího žalobního důvodu, který vychází z porušení zásady proporcionality, a argumenty uvedené na podporu druhého žalobního důvodu, je třeba zkoumat společně. Všechny tyto argumenty se totiž týkají otázky, zda Komise tím, že přijala napadené rozhodnutí, ovlivnila postavení žalobkyně nepřiměřeným a neodůvodněným způsobem s ohledem na povahu a geografický rozsah výhrad v oblasti hospodářské soutěže, které Komise vyjádřila.

113 Je třeba připomenout, že zvláštní vlastnosti mechanismů stanovených v článcích 7 a 9 nařízení č. 1/2003 a způsoby jednání, které toto nařízení nabízí podle každého z těchto ustanovení, se liší, což znamená, že povinnost zajistit dodržování zásady proporcionality, která přísluší Komisi, má rozdílný dosah a obsah podle toho, zda je posuzována v rámci jednoho nebo druhého z těchto článků (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 38).

114 Zejména uplatňování zásady proporcionality v rámci článku 9 nařízení č. 1/2003 se omezuje na ověření toho, zda nabídnuté závazky reagují na výhrady, o kterých Komise informovala dotyčné podniky, a zda tyto podniky nenabídly méně omezující závazky reagující na tyto výhrady stejně vhodným způsobem. V této souvislosti musí Komise zohlednit zájmy třetích osob, aniž je povinna sama hledat méně přísná nebo mírnější řešení k závazkům, které jí byly nabídnuty (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, body 41 a 61).

115 Podniky, které nabízejí závazky na základě článku 9 nařízení č. 1/2003, totiž vědomě souhlasí s tím, že jejich ústupky mohou jít nad rámec toho, co by jim mohla uložit samotná Komise v rozhodnutí, které by přijala v souladu s článkem 7 tohoto nařízení po důkladném posouzení. Naopak ukončení řízení o protiprávním jednání, které bylo zahájeno vůči těmto podnikům, umožňuje vyhnout se konstatování porušení práva hospodářské soutěže a případnému uložení pokuty (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 48).

116 Dále, jak bylo uvedeno v bodě 101 výše, skutečnost, že individuální závazky nabízené podnikem byly uznány Komisí za závazné, neznamená, že jiné podniky nemají možnost chránit svá případná práva v rámci svých vztahů s tímto podnikem (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 49). V tomto ohledu vyplývá z posouzení účinků, které má napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni (viz body 85 až 104 výše), že žalobkyně může navrhnout vnitrostátnímu soudu, aby určil, že relevantní ustanovení jsou slučitelná s čl. 101 odst. 1 SFEU, a požadovat, aby z toho s ohledem na společnost Paramount vyvodil důsledky podle vnitrostátního práva, aniž je vyloučena možnost nařídit předběžná opatření nezbytná k ochraně zájmů účastníků řízení do doby, než uvedený soud o věci rozhodne s konečnou platností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 58).

117 Z toho vyplývá, že zohlednění zájmu třetích stran v rámci řízení o závazcích znamená, že z několika druhů navržených závazků, které reagují stejně vhodným způsobem na výhrady vyjádřené Komisí v oblasti hospodářské soutěže, musí Komise za závazné prohlásit takové závazky, které při jejich provádění adresátem rozhodnutí budou mít na třetí strany méně výrazný dopad.

118 Zaprvé přitom vyplývá ze skutečností uvedených v bodech 43 až 58 výše, že ze své povahy mají relevantní ustanovení za cíl rozdělit vnitrostátní trhy v celém EHP, aniž jejich hospodářský a právní kontext umožňuje konstatovat, že nejsou způsobilé narušit hospodářskou soutěž. Z toho vyplývá, že výhrady vyjádřené Komisí se platně týkají celé této geografické oblasti, takže nabídnuté závazky, které byly prohlášeny za závazné, na ně vhodně reagují, aniž má Komise povinnost provést analýzu jednotlivých dotčených vnitrostátních trhů. Argumenty, které v tomto ohledu žalobkyně uplatnila jak v rámci druhého žalobního důvodu (viz bod 109 výše), tak v rámci třetího žalobního důvodu (viz body 77 a 78 výše), jsou tedy irelevantní.

119 Zadruhé v projednávané věci nebyl Komisi nabídnut žádný závazek, který by stejně vhodným způsobem reagoval na výhrady vyjádřené Komisí v oblasti hospodářské soutěže a jehož provádění ze strany společnosti Paramount by mělo méně výrazné dopady na žalobkyni. V každém případě žádný takový závazek se nejeví jako zjevně vhodný k tomu, aby reagoval stejně účinným způsobem na výhrady Komise, aniž by bylo společnosti Paramount uloženo upustit od uplatňování relevantních ustanovení.

120 Zatřetí argument vycházející z toho, že závazky mají nepříznivý dopad na kulturní rozmanitost v rámci celého EHP z důvodu ztráty příjmů, které by provozovatelé televizního vysílání mohli použít na realizaci evropských filmů, je třeba odmítnout z důvodů uvedených v bodech 57 a 69 výše.

121 Začtvrté vzhledem k tomu, že žalobkyně, Francouzská republika, EFADs, UPC a C More Entertainment ve svých argumentech implicitně poukazují na existenci nepřekonatelných překážek v praktické rovině, které brání poskytování služeb přeshraničního vysílání na francouzský trh, je třeba uvést, že nebyl předložen žádný důkaz, který by takovou okolnost mohl prokázat. Kromě toho zařazení článku 3 do dohody z 1. ledna 2014 představuje zvlášť přesvědčivou indicii, která vede k opačnému závěru (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2016, Toshiba Corporation v. Komise, C-373/14 P, EU:C:2016:26, body 33 a 47).

122 Zapáté za těchto okolností argumenty vycházející zejména ze skutečnosti, že žalobkyni nebyla přiznána stejná práva jako společnosti Sky, jakož i z nadcházejícího vystoupení Spojeného království z Unie, jsou rovněž irelevantní. Zohlednění zájmů třetích stran v rámci řízení o závazcích má totiž smysl uvedený v bodech 115 až 117 výše, takže argument vycházející z toho, že žalobkyni jakožto zúčastněné třetí

straně byla přiznána omezená procesní práva, musí být zamítnut z důvodů uvedených v bodě 119 výše. Pokud jde o výtku týkající se nadcházejícího vystoupení Spojeného království z Unie, stačí připomenout, že relevantní ustanovení mají za cíl oddělit vnitrostátní trhy v celém EHP, takže uvedené vystoupení v žádném případě neovlivní platnost výhrad vyjádřených Komisí (viz bod 118 výše).

123 Z výše uvedených úvah vyplývá, že Komise tím, že přijala napadené rozhodnutí, nepřekročila pravomoci, které jí byly svěřeny na základě článku 9 nařízení č. 1/2003, ani neporušila zásadu proporcionality, jak tvrdí žalobkyně v rámci první části třetího žalobního důvodu.

124 Je tedy namístě zamítnout druhý žalobní důvod a první část třetího žalobního důvodu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází ze zneužití pravomoci

125 Podle žalobkyně to, že byly přijaty závazky vztahující se na celý EHP, které nereagují na výhrady v oblasti hospodářské soutěže, jak bylo uvedeno v rámci druhého žalobního důvodu, znamená, že napadené rozhodnutí bylo přijato z protiprávního důvodu, což rovněž představuje zneužití pravomoci. Kromě toho si podle ní Komise přisvojila úlohu unijního normotvůrce, kterému byla předložena otázka týkající se geofiltrace při šíření audiovizuálních děl, čímž bylo zasaženo do pravomoci normotvůrce tím, že rozhodnutí bylo učiněno za něj. Průběh legislativního procesu, ale i důsledky napadeného rozhodnutí, které jsou širší než cíl tohoto rozhodnutí, podle žalobkyně svědčí o vůli Komise stanovit fakticky právní úpravu, přičemž rovněž předjímá výsledek ostatních probíhajících šetření. Žalobkyně dále vyzývá Tribunál, aby požádal Komisi o sdělení přípravných aktů, které se týkají napadeného rozhodnutí a dotčeného legislativního procesu, aby mohly být dále potvrzeny závažné indicie týkající se zneužití pravomoci.

126 EFADs tvrdí, že Komise nezveřejnila plné znění nabídnutých závazků ani neposkytla přístup ke sdělení námitek zúčastněným třetím osobám.

127 Komise zpochybňuje opodstatněnost čtvrtého žalobního důvodu.

128 Je třeba připomenout, že zneužití pravomoci je dáno, pokud orgán vykonává své pravomoci s výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudek ze dne 25. ledna 2007, Dalmine v. Komise, C-407/04 P, EU:C:2007:53, bod 99).

129 Jak přitom vyplývá z bodu 118 výše, nabídnuté závazky, které byly prohlášeny za závazné, jsou vhodné ve vztahu k výhradám v oblasti hospodářské soutěže, jež vyjádřila Komise, a to pokud jde o celý EHP. V důsledku toho argument žalobkyně, že se Komise dopustila zneužití pravomoci tím, že dotčené závazky nereagují na vyjádřené výhrady, spočívá na chybném předpokladu.

130 Co se týče ostatních argumentů žalobkyně ohledně údajného zásahu do legislativního procesu, je třeba konstatovat, že takovým procesem – dokud nedošlo k přijetí legislativního textu – nejsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 101 SFEU a nařízení č. 1/2003. V důsledku toho skutečnost, že Komise vykonala svou pravomoc tím, že závazky nabídnuté společností Paramount prohlásila za závazné pro tuto společnost, zatímco probíhal legislativní proces ohledně takových práv, jaká jsou dotčena v projednávané věci, není způsobilá prokázat zneužití pravomoci.

131 Konečně je třeba konstatovat, že výtky vznesené EFADs týkající se zveřejňování nabídnutých závazků a přístupu ke sdělení námitek představují ve skutečnosti důvody, které nebyly uplatněny žalobkyní, a proto musí být odmítnuty jako nepřípustné. V každém případě podniky a další subjekty, které

nemají postavení účastníka řízení ve smyslu čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, mají práva stanovená v čl. 27 odst. 4 nařízení č. 1/2003 a v článku 13 nařízení č. 773/2004, což Komise v projednávaném případě dodržela (viz body 4 a 5 výše).

132 Je tedy třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

133 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to druhý účastník řízení požadoval.

134 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení, a podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v odstavcích 1 a 2.

135 Vzhledem k tomu, že Komise a Evropská organizace spotřebitelů (BEUC) požadovaly náhradu nákladů a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je třeba jí uložit náhradu nákladů řízení Komise, s výjimkou nákladů souvisejících s vedlejším účastenstvím Francouzské republiky, EFADs, UPC a C More Entertainment, a náhradu nákladů řízení BEUC.

136 Kromě toho je třeba rozhodnout, že Francouzská republika, EFADs, UPC a C More Entertainment ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí v souvislosti s jejich vedlejším účastenstvím.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Groupe Canal + SA ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, s výjimkou nákladů souvisejících s vedlejším účastenstvím Francouzské republiky, European Film Agency Directors (EFADs), Union des producteurs de cinéma (UPC) a C More Entertainment AB, a náklady řízení vynaložené Evropskou organizací spotřebitelů (BEUC).

3) Francouzská republika, EFADs, UPC a C More Entertainment ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí v souvislosti s jejich vedlejším účastenstvím.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. prosince 2018.

Podpisy.